

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.152/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év november hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás bűntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.575/2019/54. számú ítéletét Terhelt1 I.r., Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 345. §-ába ütköző és aszerint minősülő folytatólagosan, közvetett tettesként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében is megállapítja.

Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásban a szabadságvesztést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Az elsőfokú eljárás során összesen felmerült bűnügyi költség összegét 225.635,- (kétszázhuszonötezer-hatszázharmincöt) forintra pontosítja, melyből Terhelt1 I.r., Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlott külön-külön 73.211,- (hetvenháromezer-kettőszáztizenegy) forintot köteles az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I.r., Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen Terhelt2 II.r. vádlott és védője, valamint Terhelt1 I.r. vádlott védője a kihirdetést követően, az ügyész és Terhelt1 I.r. vádlott a kézbesítéstől számított 8 (nyolc) napon belül a Kúriához címzett, de a Fővárosi Ítéltáblán benyújtandó fellebbezéssel élhetnek.

I n d o k o l á s

[1.] A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 4. napján kihirdetett 14.B.575/2019/54. számú ítéletével Terhelt1 I.r. vádlottat a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és az (5) bekezdés b) pont szerint minősülő felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette miatt 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[2.] Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és az (5) bekezdés b) pont szerint minősülő költségvetési csalás büntetében állapította meg, és ezért 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá – végrehajtásának elrendelése esetén – rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[3.] Terhelt3 III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és az (5) bekezdés b) pont szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében. Ezért III.r. vádlottat 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette, továbbá – végrehajtásának elrendelése esetén – rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[4.] Rendelkezett továbbá a nyomozás során okiratként lefoglalt bűnjelekről, valamint külön-külön kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének a megfizetésére, egy részének pedig állami általi viseléséről határozott.

[5.] A kihirdetett ítéletet Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlott és védőik tudomásul vették, míg ellene Terhelt1 I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért, az ügyész mindhárom vádlott terhére, súlyosításért, I.r. vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés, és közügyektől eltiltás, II.r. vádlottal szemben foglalkozástól eltiltás és vagyonelkobzás alkalmazása, továbbá III.r. vádlott esetében hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás érdekében jelentettek be fellebbezést.

[6.] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1277/2022/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal fenntartotta, míg az I.r. vádlott javára bejelentett a védelmi fellebbezést alalaptalannak tartotta. Az ügyészi álláspont szerint a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat teljes körű. Kiemelte, a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárását, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem követett el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádat nem merítette ki, ugyanis a bűncselekmények minősítése nem teljeskörű, a tényállás pedig a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontja alapján részben megalapozatlan. A vádhatóság szerint a részleges megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban orvosolható.

[7.] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének széleskörűen eleget tett, mérlegelése során a megállapított tényekből okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére. Az egyes bizonyítékok tartalmát összevetve vizsgálta, és indokolási kötelezettségének eleget téve idézte a terhelti védekezéseket, Terhelt1 I.r. vádlott 3 darab valótlan tartalmú számlára vonatkozó beismerését, a releváns tanúkat kihallgatta, ismertette a szakértői vélemény lényegét, a lehallgatási jegyzőkönyveket, és egyéb okirati bizonyítékokat. Ezen túlmenően ismertette az ügyben jelentőséggel bíró jogszabályi hátteret.

[8.] A tényállás C) pontjában rögzített cég3 jövedelem eltitkoláson alapuló költségvetési csalással okozott vagyoni hátrány összegét külön nem jelölte meg, bár a táblázat (vádiratban, és az elsőfokú ítélet történeti tényállásában is) tartalmazza ezen ÁFA tartalmat. Ekként az elsőfokú ítélet [45] bekezdését indokolt a másodfokú bíróságnak módosítani, és kiegészíteni azzal, hogy „Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak 15.470.204,- forint, a bűncselekmény elkövetésével mindösszesen 222.943.297,- forint vagyoni hátrányt okoztak a költségvetésnek (...)”.

[9.] A vádhatóság érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének [24-25] bekezdésében helytállóan rögzítette a tényállásában, hogy az I.r. és II.r. vádlottak voltak azok, akik a számlázási láncolat alsó szintjén elhelyezkedő „missing trader” beszámlázó gazdasági társaságok számlatömbjével, cégbélyegzőjével rendelkeztek, és rendelkezéseket adtak le nevükben. Majd a valótlan tartalmú számlákat befogadó haszonhúzó gazdasági társaságok aktuális igényeihez igazodva maguk állították ki, majd adták át a tévedésben lévő tanú15 könyvelő részére, aki az esedékes ÁFA bevételeket ezen fiktív számlák alapján benyújtotta az adóhatósághoz. Ekként Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlottak a valótlan tartalmú számlákat, a könyvelő megtevesztésével, az adóhatóság előtt felhasználtak. Kiemelte, hogy ezen ténymegállapítást a törvényszék is több ízben ([39,42] bekezdésekben) rögzítette ítéletében. A vádhatóság meglátása szerint ezen hiányosságok, tényből tényre következtetve, a másodfokú eljárásban a tényállás kiegészítésével teljes egészében kiküszöbölhető.

[10.] Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék által megállapított tényállás a hamis magánokirat felhasználásának vétsége tényállási elemét a váddal egyezően tartalmazza, ezért nem ütközik akadályba, hogy az a fellebbezések irányára, és tartalmára tekintettel, a teljeskörű felülbírálat során, az ítéltábla Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlottak bűnösségét a Btk. 345. §-ában ütköző közvetett tettesként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében is megállapítsa. Hangsúlyozta, hogy ekként I.r., és II.r. vádlottal szemben a Btk. 81. § (3) bekezdése szerint halmazati büntetés és végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt.

[11.] Az ügyészség Terhelt2 II.r. vádlottal szembeni vagyoneklobzásra irányuló fellebbezését nem tartotta fenn, az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban kifejtett jogi érveit elfogadhatónak tartotta.

[12.] Továbbra is fenntartotta azonban a fellebbezését Terhelt2 II.r. vádlottal szemben a foglalkozástól eltiltása érdekében. Érvelése szerint II.r. vádlott huzamosabb időn át, az akkori élettársa, Terhelt1 I.r. vádlott ráhatásának eredményeképpen két különböző gazdasági társaság ügyvezetőségét is ellátta. Befolyásolhatósága pedig éppen, a büntetés alkalmazásának szükségességet erősíti.

[13.] A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket nagyrészt számba vette, tévedett azonban a büntetések kiszabásakor. Ugyanis az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem igazodott a bűncselekmény tárgyi súlyához és társadalomra veszélyességéhez, így a megváltoztatandó minősítéshez képest I.r., és II.r. vádlottak tekintetében az alkalmazott szankció aránytalanul enyhe. III.r. vádlott terhére pedig nem értékelte a büntetett előéletét.

[14.] Meglátása szerint a vádlottaknak, a belső arányosság megtartásával, a felemelt tartamú joghátrány alkalmazása körében I.r. vádlott vezető szerepét mindenképpen szem előtt kell tartania a másodfokú bíróságnak. Megjegyezte, hogy a kitartó elkövetési mód, a halmazat, és a cselekmények tárgyi súlya okán, álláspontja szerint az enyhítő szakasz alkalmazásának egyik vádlott esetében sincs lehetőség.

[15.] Utalt még rá, hogy az ügy jellegére és a kitartó elkövetési módra tekintettel, az időmúlás ellenére a törvényszék által az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke, és közügyektől eltiltás tartama nem alkalmas a büntetési célok eléréséhez. Álláspontja szerint II.r., és III.r. vádlottak tekintetében pedig a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés súlytalan, különös tekintettel az okozott vagyoni hátrány összegére, és a büntetés középértékére. Az ügyész szerint igazodva a bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyához, a bűnösség fokához és az elkövetők társadalomra veszélyességéhez, I.r. vádlott esetében hosszabb tartamú a középértéket elérő tartamú szabadságvesztés, és ahhoz igazodó közügyektől eltiltása szükséges, valamint II.r., és III.r. vádlottak vonatkozásában a törvényi minimumot elérő végrehajtandó szabadságvesztésük mellett közügyektől eltiltásuk is indokolt.

[16.] Az egyéb rendelkezések törvényesek, így egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[17.] Az ügyész nyilvános ülés tartását nem indítványozta és bejelentette, hogy annak tartása esetén, azon nem vesz részt.

[18.] Az I.r. vádlott védője írásban benyújtott fellebbezésének indokolásában elsődlegesen védence felmentésre, másodlagosan a büntetése enyhítésére tett indítványt.

[19.] Fellebbezésében kiemelte, hogy védence az cég9-vel kapcsolatos fiktív számlák vonatkozásában részletes beismerő vallomást tett. Értetlenségét fejezte ki azonban, hogy a törvényszék miként jutott arra a következtetésre, hogy a cég5, a cég8, és az cég10 tényleges gazdasági tevékenységet nem végzett, továbbá, hogy a cégek irányítását a vádlottak végezték, nevükben a vádlottak adtak le rendeléseket, és számlákat is ők állítottak ki. Álláspontja szerint védence ezzel kapcsolatban tett védekezését több tanú is megerősítette. Így tanú4 tanú, aki elmondta, hogy a cég5-vel üzleti kapcsolatban állt, amely cégnek név7 volt a képviselője, illetve rendelt a cég8.-tól, akinek egy keresztnév3 nevű férfi volt a képviselője. Utalt még tanú2 tanúnak, az helység1i telephely vezetőjének a nyilatkozatára, aki előadta, hogy a cég5 képviselőjében tanú9 kért tőle betárolási engedélyt, továbbá a cég képviselőjében név7 járt el. Ugyanezen tanú arról is beszámolt, hogy az cég10 és a cég8. nevében név8ral tárgyalt. tanú3 tanú pedig elmondta, hogy Terhelt1től vett ugyan húsárut, de nem a vádbeli cégektől. tanú25 elmondta azt is, hogy részt vett egy találkozón, ahol tanú9al tárgyalt.

[20.] Álláspontja szerint mindezekből az a következtetés vonható le, hogy más, kívülálló személyek ismerték a céget, vásároltak is tőlük, sőt beazonosították azokat a személyeket is, akik a gazdasági társaságokat képviselték, és akik, nem a vádlottak voltak. Érvelése szerint mindez azt igazolja, hogy a vádbeli cégek tényleges gazdasági tevékenységet (legalábbis részben) végeztek. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásban nem különítette el ez alapján a cégeket, és az egyes számlákat.

[21.] Hangsúlyozta azt is, hogy az engedélyek beszerzéséhez, a NÉBIH, FELÍR, és EKÁER regisztrációhoz a beszállítóknak ügyfélkapura volt szüksége, a hűtőházban az áttárolást sem Terhelt1 végezte, hanem a beszállító megbízottja.

[22.] Kétkedését fejezte ki azon okból is, hogy a törvényszék a védencét mentő körülmények felsorolása ellenére miből vonta le azt a következtetést, hogy biztosan Terhelt1 szervezte meg a vádbeli cselekményeket, valamint, hogy a védence érdekében történtek a fiktív beszerzések.

[23.] Utalt rá, hogy álláspontja szerint a vád és az elsőfokú bíróság is, a pénzügyi szolgáltatókkal kapcsolatban egy felesleges mellékszálát fűzött fel a tényállásra. Ugyanis az, hogy a cég12, és az cég13 számlájára érkezett összegeket védence vette fel a bankban, valóban igaz. Érvelése szerint azonban ezzel nem eltitkolni szándékoztak a vételár összegét (sem az adófizetés kötelezettségét), mivel a tranzakciót minden esetben banki bizonylat, mint okirat igazolja, tehát amúgy sem lehet elpleplezni. Ennek azonban a valódi oka az volt, hogy Terhelt1 cégével szemben inkasszó volt elrendelve.

[24.] Megjegyezte, hogy az IP címek újbóli lekérése rendkívül fontos lett volna, ugyanis az azt tartalmazó jelentés, és annak elemzése sem volt világos.

[25.] Mindezek alapján elsődlegesen védencének a bizonyítottság hiányából fakadó, felmentést célzó fellebbezést fenntartotta. Másodlagosan, a rendkívül hosszú időmúlás, és védenke kedvező személyi körülményei – különösen harmadik gyermekének megszületése – okán, a kiszabott 3 év 6 hónap szabadságvesztést eltúlzottnak tartotta, így annak mérséklését indítványozta.

[26.] II.r. vádlott védője az ügyészség fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatban észrevételt terjesztett elő írásban, melyben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[27.] Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, eljárási szabálysértést nem vétett, a vádat kimerítette, a tényállás megalapozott, és a bűncselekmény minősítése teljeskörű. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét is megfelelőnek ítélte. Kiemelte, hogy védenke, az I.r. vádlottal közös kiskorú gyermekét, egyedül neveli, így ennek okán az ügyész a vádbeszédében is próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta vele szemben. A védő szerint a törvényszék ítéletében kellően kifejtette, hogy miért tartja szükségtelennek védencével szemben, a foglalkozástól eltiltás és a vagyonekbezközés alkalmazását. Kiemelte, hogy utóbbi intézkedés alkalmazásának mellőzésével kapcsolatos elsőírói álláspontot a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében akceptált, és e körben nem tartotta fenn az ügyész fellebbezését.

[28.] Kifejtette azt is, hogy álláspontja szerint nem nyert teljes bizonyosságot, hogy védenke tudott a számlák fiktív voltáról, ugyanis védenke bizonyítottan Terhelt I.r. vádlott utasítása szerint járt el. Több esetben pedig I.r. vádlott testvére, tanú²⁶ tartotta a kapcsolatot a könyvelővel. Hangsúlyozta, hogy I.r. és II.r. vádlott közös gyermeke 2016. március 4. napján született, így a cég³ 2016. július 4-ei alapításakor, II.r. vádlott kizárólag pár hónapos volt kiskorú gondozásával foglalkozott. A bejövő számlák tartalmát védenke nem ismerte, a könyvelést nem ő intézte, mindössze annyi volt a feladata, hogy az összekészített számlákat elvigye a könyvelőhöz.

[29.] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási tényezőket helyesen értékelve, utalva II.r. vádlott büntetlen előéletére, kisgyermekes családi állapotára, és a rendkívüli időmúlásra. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[30.] A nyilvános ülésen - előzetes bejelentésének megfelelően - az ügyész, valamint Terhelt I.r. vádlott nem jelentek meg, távolmaradásuk a nyilvános ülés megtartásának nem volt akadály.

[31.] A jelen lévő Terhelt2 II.r. vádlott személyi körülményeiben történt változás kapcsán előadta, hogy a Terhelt1sal közös 6 éves gyermeküket egyedül neveli, jelenleg kertészként havonta 270.000,- forint jövedelemre tesz szert, ezenkívül havi 50.000,- forint gyermektartásdíjat kap az I.r. vádlottól, valamint 12.000,- forint családi pótlékot az államtól.

[32.] Terhelt3 III.r. vádlott személyi körülményeiben változás nem történt.

[33.] Terhelt1 I.r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezését teljes mértékben fenntartotta, annak megismétlése nélkül.

[34.] Terhelt2 II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében az írásban előterjesztett észrevételében foglaltakra utalva, azt fenntartotta.

[35.] Terhelt3 III.r. vádlott védője perbeszédében hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, abszolút, illetve relatív hatályon kívül helyezésre okot adó szabálysértést nem vétett, a védenec terhére rótt bűncselekményt helyesen minősítette. A büntetés kiszabása körében kiemelte, hogy a törvényszék helyesen alkalmazta az enyhítő szakaszt. Ismét hangsúlyozta III.r. vádlott bűnsegédi szerepét, az időmúlást, a konkrétan általa okozott vagyoni hátrány minimumhoz közeli összegét, megromlott egészségi állapotát, és kiskorú gyermekéről történő gondozási kötelezettségét. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[36.] A nyilvános ülésen az utolsó szó jogán Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlottak nem kívántak felszólalni.

[37.] A kétirányú fellebbezések az alábbi eredményre vezettek:

[38.] A bejelentett perorvoslatok folytán eljárva az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 590. § (1) (2) bekezdése alapján teljeskörűen – a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül – vizsgálta felül. Így vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

[39.] A vádirat a 2017. évi XC. törvény (Be.) hatálya alatt került benyújtásra, az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 13. § (3) bekezdése szerint a vád tárgyát képező gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekményt három hivatásos bíróból álló tanácsban folytatta le, ahol a tanács egy tagja a törvényszék gazdasági ügyszakának bírója volt, mely a perrendi szabályok szerint kifogástalan.

[40.] Észlelte az ítéltábla, hogy a folytatólagos tárgyaláson a tanács összetételében változás nem történt, azonban a 2020. március 6-ai, és 2020. november 25-ei tárgyalási határnapok között több mint hat hónap telt el. Azonban a 2020. március 31. napjától hatályos a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 75/2020. (III.31.) Kormányrendelet 78. §-a, majd 2020. június 17. napjától hatályos 2020. évi LVIII. törvény 219. § (5) bekezdése értelmében ezen tárgyalási időköz egy év, mely idő alatt folytatott tárgyalásnál nem kell megismételni a tárgyalást.

[41.] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat törvényesen szerezte be, ennek megfelelően a törvényes figyelmeztetések után hallgatta ki a vádlottakat, és a tanúkat, szerezte be az okiratok, és a szakvéleményt. Az elsőfokú bíróság az ügyészség által a vádiratokban felajánlott bizonyítást lefolytatta továbbá a védelem bizonyítási indítványainak is széles körben adott helyt, a bizonyítási eljárás során részletesen megvizsgálta a bizonyítandó tényeket és megfelelően ellenőrizte a vádlottak nyilatkozatait, védekezéseiket.

[42.] A 2020. február 28. napján tartott tárgyaláson elsőként kihallgatta az I.r. vádlottat, míg a II., és III.r. vádlott írásban tett vallomását olvasta fel. Majd tanú1, tanú3, és tanú4 tanúkat hallgatta meg. Az ezt követő három határnapon (2020. március 6., 2021. november 25., 2021. június 23.) a tanúkihallgatásokkal folytatta a bizonyítás felvételét. Ekként a tárgyaláson személyesen kihallgatta: tanú6, tanú8, tanú9, tanú10, tanú12, tanú2, tanú20, tanú21, tanú7, tanú14, tanú13, tanú19, és tanú5 tanúkat, majd felolvasás útján tette a bizonyítékok körébe, tanú23, tanú22, tanú11, tanú16 tanúk nyomozati vallomását. A Be. 181.§ (1) és (2) bekezdései alapján tanú15 tanú részére írásban engedélyezett tanúvallomást (bírósági iratok 32., és 40. sorszáma alatt). Az utolsó két tárgyalási napon (2021. november 12., és 2022. március 4.) tanú24 tanú, Terhelt1 I.r. vádlott testvére, az őt megillető mentességi jogra történő figyelmeztetést után, vallomást tett, majd az elsőfokú bíróság a titkos információgyűjtés, és titkos adatszerzés során elfogott lehallgatási hanganyagot lejátszotta, amire a felek észrevételt tehettek.

[43.] A törvényszék nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében részben az iratok tartalma és számolási hiba, részben a nyilvános ülésen elhangzottak alapján csak kisebb mértékben kell pontosítani, illetve kiegészíteni az alábbiak szerint:

- A vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan:

· a 3. oldal közepét ([3] bekezdését) azzal egészíti ki, hogy Terhelt1 I.r. vádlott egyik kiskorú gyermek, Terhelt2 II.r. vádlottal közös, akinek tartására havonta 50.000,- forintot fizet a jogosultnak.

· a 3. oldal utolsó előtti [7] bekezdését azzal pontosítja, hogy Terhelt2 II.r. vádlott kertészként havonta 270.000,- forintot keres, ezenkívül 50.000,- forint gyermektartásdíjat kap Terhelt1 I.r. vádlottól, és 12.200,- forint családi pótlékot egy kiskorú gyermeke után.

- A történeti tényállás C) pontját azzal egészíti ki, hogy: „Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak fenti táblázatban részletezettek szerint 2015. I. negyedévben, a cég15 számára 56.930.900,- forint nettó értékű, 15.371.347,- forint ÁFA tartalmú csirkét, és a cég14 részére 366.135,- forint nettó összegű 98.857,- ÁFA tartalmú csirkét értékesítettek, mely után az eladói oldalon számlakibocsátóként a cég5 állt, és ezzel összesen további 15.470.204,- forint vagyoni hátrányt okoztak a költségvetésnek. Fentiek alapján Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak mindösszesen 222.943.297,- forint vagyoni hátrányt okoztak a költségvetésnek...” (elsőfokú ítélet 19. oldalának [45] bekezdése).

[44.] A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás már hiánytalan és egyben megalapozott, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt a felülbírálat során.

[45.] A három főpontra szétbontott tényállásnak az egyes gazdasági társaságokhoz köthető konkretizáltságát szem előtt tartva az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette ügydöntő határozatában, hogy azt kellett ítéleti bizonyossággal eldönteni, hogy a húskereskedelmi tevékenységet ki irányította, illetve, hogy a megrendelések, és továbbértékesítések alapján kiállított számlákat valós gazdasági események alapján állították-e ki, amely kérdés megválaszolása érdekében széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le.

[46.] A több évtizedes következetes ítélkezési gyakorlat szerint a részben vagy teljes egészében beismerő vádlott esetében is elengedhetetlen annak kifejtése, hogy a beismerés mely történeti tényekre vonatkozik, továbbá ugyancsak nélkülözhetetlen az elfogadott beismerés kontrollja, vagyis az a vizsgálat, amely a vádlott beismerő vallomásának alátámasztására, vagy megcáfolására alkalmas (BH 1978. 157. és BH+ 2000.2.128). Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott részbeni beismerő vallomását alapul véve az indokolása során e követelménynek a büntetőügy fő- és részletkérdéseire vonatkozólag egyaránt eleget tett.

[47.] Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részét ([47] bekezdésétől) helytállóan az I.r. vádlott részbeni beismerő vallomásának bemutatásával kezdte, majd azoknak a tanúvallomásoknak, végül az okiratoknak a megjelölésével folytatta, amelyek a védekezését teljes mértékben megcáfolták. Hangsúlyozta azt is, hogy a titkos információszerzés megállapítása szerint 2015. évben 250 alkalommal az Elektronikus Közúti Áruforgalom Ellenőrző Rendszerben (röviden: EKÁER rendszerben) tett bejelentéseket Terhelt1 I.r. vádlott IP címéről tette meg mind a cég3, mind a cég5, mind a cég8. nevében. Az cég10 nevében történő ügyfélkapu nyitását pedig tanú10 tanú vitatta. Helyesen emelte ki azt a tényt is, hogy a házkutatás során Terhelt1 I.r. vádlott lakóhelyén, és gépjárművében találta meg a nyomozó

hatóság több – védekezése szerint tőle függetlenül működő – cég iratait, pénztárbizonylatait, aláírásbélyegzőjét (elsőfokú ítélet [79] bekezdése).

[48.] Az okiratok és a tanúvallomások tartalmát egyenként és egymással ütköztetve is értékelte, ítélete indokolásából egyértelműen nyomon követhető, hogy melyek voltak azok a tényezők, amelyeket irányadónak tekintett. A mérlegelő tevékenysége során alapos és ésszerű indokát adta annak, hogy az ellentétes bizonyítékok közül melyiket tekintette hitelesnek, továbbá logikus, követhető és áttekinthető érveléssel mutatta be azt is, hogy az ítélete 19. oldalától miért jutott a számlák fiktív voltára levont végkövetkeztetésre.

[49.] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a történeti tényállást, és melyet tényállási pontonként külön-külön megindokolt. Az elsőfokú bíróság valamennyi gazdasági társaságra vonatkozólag az iratanyaggal összhangban tárta fel azokat a feloldhatatlan ellentéteket, és állapította meg az alábbiakat. Szintén meggyőző és egyben megcáfолhatatlan érveléssel vezette le a számlák valótanságát és azok könyvelésbe történt beállítását. A tényállás megállapításához vezető logikai folyamatot ezekben az esetekben is érthetően és átláthatóan ismertette, így a másodfokú bíróság számára ellenőrizhető volt, hogy melyik tény pontosan melyik bizonyítékra alapította.

[50.] Ekként az A) jelű tényállási pontban törvényszék helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Terhelt2 II.r. vádlott ügyvezetése alatt álló, és Terhelt1 I.r. vádlott irányításával működő cég3 2015., és 2016. évben a cég5-től, a cég8-től, az cég9-től, és az cég10-től fiktív számlákat fogadott be húsáruk beszerzéséről, majd adóbevallási kötelezettségének 2015. évben késedelmesen, 2016. évben részben késedelmesen, részben határidőben tett eleget. Az elsőfokú bíróság példaértékű és igen meggyőző indokát adta annak, hogy I.r., és II.r. vádlottak ezen adóminimalizáló magatartásukkal, a számlák fiktív voltáról nem tudó, így tévedésben lévő tanú15 felhasználásával, összesen 189.674.000,- forint összegű vagyoni hátrányt okoztak az állami költségvetésnek.

[51.] A törvényszék a B) számú tényállási pontban helyesen állapította meg azt is, hogy a szintén a Terhelt2 II.r. vádlott ügyvezetése alatt álló, Terhelt1 I.r. vádlott irányításával működő cég3 2016. augusztus, szeptember, és október hónapban fiktív számlákat fogadott be az cég10-től húsáruk beszerzéséről. A számlákat szintén a tévedésben lévő tanú15 könyvelő szerepeltette a cég adóbevallásában. Ugyancsak helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a társaság célja szintén az adóminimalizálás volt oly módon, hogy az értékesítéssel szemben csaknem azonos összegű beszerzést állítottak be, ekként minimális adófizetési kötelezettsége keletkezett a társaságnak. Az állami költségvetésnek a fiktív számlákon alapuló adólevonási jog szerepeltetésével, összesen 17.799.093,- forint vagyoni hátrányt okoztak.

[52.] A C) számú tényállási pontban, ugyanezen gondolatmenet követve, szintén helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy Terhelt1 I.r., és terhelt2 II.r. vádlottak a cég3 nevében 2015. évben a cég14, és a cég15 felé árut értékesítettek, úgy, hogy ezen értékesítésekről az

adófizetési kötelezettségét egyáltalán nem teljesítő cég5 nevében állítottak ki számlát, összesen 72.767.239,- forint értékben, 15.470.204,- forint vagyoni hátrányt okozva a költségvetésnek. A cég3 jövedelem eltitkoláson alapuló költségvetési csalásával okozott vagyoni hátrány összegét a fiktív számlák felsoroló táblázat tartalmazza az elsőfokú ítéletben ([44] bekezdés), a törvényszék azonban adós maradt ennek összegszerű, külön megjelölésével, melyet az ítéltábla pótol.

[53.] Helyesen állapította meg azt is, hogy Terhelt3 III.r. vádlott 2016. januárjától, összesen 55.124.611,- forint vagyoni hátrány bekövetkezéséhez nyújtott segítséget az áru-, és pénzmozgások, a megrendelések és a bevételek koordinálásában, a kifizetéseknel, esetenként a bankszámláról történő összegek felvételében, Terhelt1 I.r. vádlottal rendszeresen egyeztetve.

[54.] Szintén helyes megállapítást tett arra nézve az elsőfokú bíróság, hogy ezen, úgynevezett „missing trader” beszámoló gazdasági társaságok, a fiktív számlakibocsátók (az cég10, a cég5, a cég8, és az cég9) irányítását is Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlottak végezték. A fiktív, valótlan tartalmú számlákat a haszonhúzó gazdasági társaságok pedig aktuális igényeihez igazodva Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott állították ki, és adták át – a számlák fiktívitása tekintetében egyértelműen tévedésben lévő – tanú15 könyvelő részére (elsőfokú ítélet [24-25] bekezdése).

[55.] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének igen széleskörű teljesítése után a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte és mérlegelte. A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság tehát logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le, továbbá helytálló érveléssel utasította el a védelem ismételt EKAER, és IP címek lekérdezésére vonatkozó indítványát, mivel a nyomozó hatóság ezzel kapcsolatos (a helyi szerverek elemzéséről szóló) jelentése aggályokat nem vetett fel.

[56.] Az elsőfokú bíróság fentieket tehát a vádlottak védekezésével szemben a tanúvallomásokra, a cégnyilvántartás irataira, az adóbevallásokra, a bankszámlák forgalmi adataira és azok tartalmára, az adóhatósági jegyzőkönyvekre, az adóigazgatási eljárás adataira, a revizori feljegyzésre, az igazságügyi könyvszakértői véleményre, valamint a további okirati és a személyi bizonyítékokra alapította és helyes mérlegeléssel állapította meg.

[57.] A titkos információgyűjtés, és titkos adatszerzés anyagának felhasználhatósága körében tett elsőbírői érvelés (elsőfokú ítélet [74-75.] bekezdései) bár igen szűkszavú, a többi bizonyíték körében értékelve azonban meggyőző. Utal rá az ítéltábla, hogy az időközben (2018. július 1. napján) hatályba lévő új eljárási törvény úgynevezett Átmeneti rendelkezései szerint

[Be.

872. § (1) bekezdés] a leplezett eszköz alkalmazásának törvényességét az engedélyezés időpontjában hatályos rendelkezések szerint kell megítélni.

[58.] Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a megalapozott tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok rendelkezésre álltak, azokat az elsőfokú bíróság megvizsgálta és kellő részletességgel értékelte, bizonyíték értékelő tevékenysége során logikai hibát nem ejtett.

[59.] A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban I.r. és II.r. vádlott cselekményeinek minősítése csak részben felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. Mindenben helytálló jogi álláspontot fejtett ki azonban a költségvetést károsító bűncselekmény rendbelisége, minősítése, és az egyes elkövetési alakzatok kapcsán.

[60.] A Be. Alapvető Rendelkezései nem tartalmazzák ugyan a törvényes vádra utalást, azonban a vádelv szabályait magában foglaló Be. 6. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében a bíróság kötve van a vádhoz, vagyis kizárólag arról a cselekményről kell döntenie, amely miatt vádat emeltek és annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről, aki ellen vádat emeltek. A vádelv szerint a vád tárgyává tett tények köre szabja meg a bíróságnak azt a kötelességét, hogy kimerítse a vádat anélkül, hogy azon túlterjeszkedne.

[61.] A vádelv következménye tehát a tettazonosság követelménye, amely szerint a bíróságnak csak arról a tényállásról kell döntenie, ami a vád tárgyát képezi, azt egyrészt ki kell mérítenie, másrészt nem terjeszkedhet túl azon. A vád tárgyává tett történeti tényekben nem a különös részi törvényi tényállás jogi fogalmait kell felsorolni, hanem konkrétan azokat a tényeket, amelyek alkalmasak az indítványozott (vagy akár attól eltérő), ám mindenképpen büntetőtörvénybe ütköző cselekmény megállapítására. Nem értékelhető a törvényes vád hiányaként és a vádon túlterjeszkedésként az, ha a bíróság egy bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító elkövetési magatartás kapcsán a tettazonosság keretei között a vádiratban le nem írt tény is megállapít (BH 2017.217.).

[62.] Mindezek alapján a másodfokú bíróság – a főügyészi állásponttal egyetértve – nem látta törvényi akadályát a költségvetési csalás bűncselekmények törvényi tényállási elemeit kimerítő tettesi alapcselekmény és az I.r. vádlott hozzájuk kapcsolódó felbujtói magatartása mellett a tettazonosság sérelme nélkül Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott bűnösségének további bűncselekményben történő kimondásának. A törvényszék ítéleti tényállásában megállapította, hogy Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlott a valótlan tartalmú számlákat, tanú15 könyvelőnek átadták, akinek a megtévesztésével követték el a költségvetést károsító bűncselekményt, és okoztak vagyoni hátrányt a költségvetésnek (elsőfokú ítélet [39., 42., és 92.] bekezdései). A másodfokú bíróság tehát egyetértett a fellebbviteli főügyészszéggel abban, hogy az ott leírtak önálló anyagi jogi minősítése szükséges, és a védelem felmentést célzó fellebbezése miatt teljeskörű felülvizsgálatra figyelemmel, a Be. 590. (2) bekezdése alapján nem ütközik eljárásjogi akadályba.

[63.] A fiktív számlának az adóbevallás alapját képező könyvelésben való feltüntetése annak „felhasználását” jelenti akkor is, ha maga a számla nem kerül az adóhatóságokhoz benyújtásra, ekként ez a magatartás a Btk. 345. §-ában szabályozott közbizalom elleni bűncselekmény megállapítása alapjául szolgálhat (BH 2013. 176.). A Btk. 345. §-a alapján, aki jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot felhasznál. Valótlan tartalmú a magánokirat, ha az abban feltüntetettek nem felelnek meg a valóságnak attól függetlenül, hogy az a kiállító nyilatkozatát tartalmazza-e.

[64.] A I.r. és II.r. vádlottnak tényállásban rögzített cselekvőségük – „Terhelt1 I.r., és Terhelt2 II.r. vádlottak közreműködése folytán a tévedésben lévő tanú15 a fenti számlákat szerepeltette a társaság ÁFA analitikájában, és azokra adólevonási jogot alapított, az állami költségvetést nyolc/illetve három egymást követő bevallási időszakban összesen 189.674.000,-/illetve 17.799.093,- forint összegben érte vagyoni hátrány”, „Az így kiállított fiktív számlákat a könyvelők részére átadták, akik azt a könyvelésben szerepeltették, így elkerülve az adófizetési kötelezettséget általános forgalmi adónemben”,– esetében tehát szükséges az I.r., és II.r. vádlottnak, mint közvetett tettesnek, a közbizalom elleni bűncselekmény elkövetésében való bűnösségüknek megállapítása. A Btk. 13. § (2) bekezdés értelmében közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását e cselekményért tévedésben levő személy felhasználásával valósítja meg.

[65.] A hamis magánokirat felhasználásának vétsége vonatkozásában kiemelendő, hogy az a költségvetési csalással valóságos heterogén alaki halmazatot képez, továbbá az egységes bírói gyakorlat szerint a bűncselekmény rendbeliségét nem a felhasznált okiratoknak, hanem azoknak a jogviszonyoknak a száma határozza meg, amelyekben a felhasználásra sor kerül. Ugyanazon jogviszonyban több magánokirat egyszeri felhasználása természetes egység (BH2021.299.). A Btk. 6. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett a bűncselekmény, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére rövid időközökben követ el. A következetes bírói gyakorlat szerint az ugyanazon adónemre, ugyanazon jogviszonyban több adómegállapítási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartások a folytatólagosság egységébe vonhatók, ha annak valamennyi feltételei – így az elkövetések közötti rövid időköz is – megállapítható (EBH2019.B.6.).

[66.] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a költségvetést károsító bűncselekmény vonatkozásában az üzletszerű elkövetésre vonatkozó utalását, és annak megállapíthatóságát, míg annak kellő jogi okfejtése ugyancsak megtalálható az ítéletben ([96.] bekezdés). Mindemellett hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja alapján üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. A költségvetési csalás kapcsán a következetes bírói gyakorlat szerint az egy adónemre több adómegállapítási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartások is az üzletszerűségbe vonhatók, ha annak valamennyi feltételei – rendszeres haszonszerzésre törekvés – megállapítható. Az azonos tényállásban szereplő különböző elkövetési magatartások egymással bár nincsenek

releváns kapcsolatban, mégis lényegében azonos időszakot átölelve valósulnak meg. Ilyenkor az egyes magatartások az egységesen meghatározott eredmény foglalja össze a bűncselekmény egységébe. Ekként pedig a bűncselekmény megállapítását eredményező részcsselekmények alapját képezhetik a „több ugyanolyan bűncselekmény” megállapításának az üzletszerűség fogalmában.

[67.] A Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontja alapján bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet (BH2021.5.). A Legfelsőbb Bíróság IV. számú Büntető Elvi Döntésében kifejtette, hogy a bűncselekmény elkövetését értékeli a Btk. súlyosabban, mikor az elkövetők „magát a bűnözést szervezik meg (1/a. pont). Hangsúlyozva, hogy bünszövetség megállapítása akkor sem kizárt, amikor az elkövetők két vagy több cselekmény megvalósítását határozzák el, és kezdik meg vagy fejezik be, de a cselekményeik törvényi egységet alkotnak (2. pont). Az elvi döntés szerint ugyanakkor valamely bűncselekmény egyszeri elkövetése – bármilyen szervezeten történjék is a végrehajtása –, ha az elkövetők között az előzetes megállapodás is egyre vonatkozott, nem minősíthető bünszövetségben történt elkövetésnek. Ez ugyanis viszonylag magasabb fokú szervezettséget, az elkövetők következetességét, a bűnös tevékenység tervszerű megvalósítást jelenti. A megállapodás formáját illetően megengedő a jogszabály, vagyis az történhet akár hallgatólagos, vagy ráutaló formában is.

[68.] Az ítélezési gyakorlat szerint a bünszövetségben elkövetés megállapítása egyrendbeli természetes egységet képező bűncselekmény megállapítása esetén sem kizárt (BH 2018.244.). A Kúria eseti döntéseiben már több alkalommal kifejtette azon álláspontját, hogy az önálló bűncselekmények természetes egysége a további fogalmi elemek maradéktalan megvalósulása esetén a bünszövetségben történő elkövetés megállapítását megalapozza.

[69.] E bírósági iránymutatásra is figyelemmel a jelen ügyben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak között bünszövetség létesült.

[70.] A büntetés kiszabási tényezők és a reális belső arányosság szem előtt tartásával vizsgálta meg a másodfokú bíróság a büntetés kiszabását érintő fellebbezéseket. Az elsőfokú bíróság a BK.56. véleményben foglaltaknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket. Az ítéltábla figyelemmel volt arra is, hogy fentiek értelmében Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottal szemben, a bűnösségi kör bővülése folytán, a Btk. 81. § -a szerint halmazati büntetést kellett kiszabni.

[71.] Valamennyi vádlott esetében enyhítő körülményként értékelte az eljárás elhúzódását, amely a vádlottak terhére nem róható okból következett be.

[72.] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, míg II.r. vádlottnál a büntetlen előéletére, és a kisgyermekes állapotára, addig III.r. vádlott esetében az egészségi állapotára (hallássérült), a bűncselekmények elkövetésben betöltött konkrét szerepére, a bűnsegédi alakzatra, és az általa okozott vagyoni hátrány alsó tételkerethez igen közeli összegére tekintettel, esetükben indokolt az enyhítő szakasz alkalmazása.

[73.] A vezető szerepet betöltő, irányító, halmazatban, rendszeres haszonszerzésre irányuló bűncselekmény megvalósító I.r. vádlott esetében az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához, és alkalmas a büntetési célok elérésére is, így annak sem súlyosítása, sem enyhítése nem szükséges.

[74.] A II.r., III.r. vádlottak esetében az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság általuk kiszabott szabadságvesztés tartama megfelelő, és a végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése is indokolt, és annak tartamával is egyetértett az ítéltábla.

[75.] Az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról ítéletében rendelkezzen. Az ítélezési gyakorlat szerint az előzetes bírósági mentesítésre való érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítókat összevetve kell értékelni (BJD 9986). A Kúria az EBH 2018. B.13. számú határozatában ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a vádlott személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, vagyis azt szükséges eldönteni, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényli-e a személyére háruló, a büntetett előélethez fűződő hátrányos következményeket is.

[76.] Mindezen szempontokat figyelembe véve az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt II.r., és III.r. vádlottak terhére megállapított bűncselekmény(ek) típusa és hosszabb időtartamot magában foglaló elkövetése a személyükben rejlő kockázatot mutatja, így nem érdemesek az előzetes mentesítésre.

[77.] A szabadságvesztés jogszabályhelyét helyesen jelölte meg a törvényszék, melyet a másodfokú bíróság annyiban egészít ki, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, továbbá a Btk. 35. § (1) bekezdésének második fordulatát is.

[78.] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozatának meghatározása, továbbá – II.r., és III.r. vádlott esetében annak végrehajtása esetén – a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[79.] A másodfokú bíróság az I.r. vádlottal szemben alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának, 4 évben történt meghatározásával is egyetértett, melynek törvényhelyeként a törvényszéki ítéletben írtakon túl rögzíti a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[80.] A Btk. 52. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a foglalkozás gyakorlásától azt lehet eltiltani, aki a bűncselekményt foglalkozásának felhasználásával, szándékosan követi el. Ekként, mivel II.r. vádlott cselekményét a társaság bejegyzett vezető tisztségviselőjeként követte el, így foglalkozási szabályt sértett. Ennyiben pontosítja a másodfokú bíróság a törvényszék amúgy mindenben helytálló érvelést, a büntetés alkalmazásának mellőzése vonatkozásában (elsőfokú ítélet [111] bekezdése). Mindezeken túl az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a cselekmények elkövetése után 6 évvel később, az elkövetéskor mindössze 24 éves II.r. vádlott vonatkozásában a másodfokú bíróság is szükségtelennek találta a foglalkozástól, nevezetesen a gazdasági társaság vezető tisztségének betöltésétől való eltiltást, így az erre irányuló ügyészi indítványnak nem adott helyt. Az ügyészi érvelésre figyelemmel, az ítéltábla utal rá, hogy ezen idő alatt II.r. vádlott életkorából, az idő múlásából, és az anyai szerepéből adódóan is bizonyosan változott a személyiség szerkezete, a befolyásolhatósága, nőtt a felelősségtudata, továbbá az I.r. vádlottal az életközössége azóta megszakadt, jelenleg alkalmazottként dolgozik kertészként. Mindezek alapján az ítéltábla, a másodfokú nyilvános ülés közvetlensége folytán is, maga is meggyőződhetett arról, hogy a II.r. vádlott megbánta tettét, ekként pedig apellálható, hogy a jövőben ezen büntetés nélkül is jogkövető magatartást fog tanúsítani.

[81.] A törvényszék az eljárás alatt lefoglalt bűnjelekről a törvénynek megfelelően rendelkezett.

[82.] A bűnügyi költség vonatkozásában a törvényszék számítási hibát vétett, mivel a tanú19 tanúnak a 2021. november 25. napján tartott tárgyaláson felmerült 4.490,- forint útiköltséget elmulasztotta a költségjegyzékbe bevezetni, és a bűnügyi költség összegéhez hozzáadni. Az ítéltábla, ezen hiányosságot pótolta, és a bűnösnek kimondott vádlottakat a Be. 574. (1) és (2) bekezdése alapján külön-külön kötelezte a megfizetésére.

[83.] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[84.] A fellebbezési jog – figyelemmel a Be. 615. § (1) bekezdésére és a (2) bekezdés c) pontjára – a Be. 616. § a), b), és c) pontján alapul. A nyilvános ülésről távolmaradt ügyész, és I.r. vádlott fellebbezési határidőre vonatkozó rendelkezés a Be. 589. §-a alapján alkalmazandó Be. 582. § (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. év november hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k., a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k., előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k., bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.575/2019/54. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.152/2022/9. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt3 III.r. vádlott vonatkozásában 2022. év november hó 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év november hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Szimet Boglárka

tisztviselő